

Для всіх шкіл форменний крам одержано

У величезній виборі найкращих російських і закордонних фабрик: килими, порт'єри, гардини, тюль, штори, дорожки, пліш мокет, гобелени, рулети, кретон, тік, фасоне килим, сукна й багато інших річей для обстанови помешканнів, гостиниць і театрів.

В Українському Стілі

проекти, обрахунки й будівлю всяких архітектурних закладів (церкви, театри, школи й приватні будинки) та поради (експертиза) приймає архітект. евр. СЕРДЮК. Адр. Харків Черняхівська ч. 30, телеф. 19—30. 0-360-1

Доктор Н. А. ГІНДЛІН
хвороби: почок, нирки, полові сфери (ендо-кринологія, електоранія) сифіліс, венерич., волос. і шкіл (електрич. вібрація, масаж лиця, електроріза). Пр. 9—11 р. 15—3 в. жінок 12—1 д. Прорізна, 20.

І-ша ЗУБНА лікарня.
Прорізна 10. ХИРУРГ.

На увагу тим, хто їде до **РІВ'ЄРИ!**
ЛІКАРЬ М. І. Козловський, переїхав у Нерві і там приймає хворих.

Спеці- **кожно-венерич. лічбиця**
д. № 16, В. Васильківська. Пораз 50 к. Пр. 9—2 дн. та 8—9 веч. Приватн. прийом у за- гальному лічбиці. Д-ра Гольдберга: 5—7 веч.

У ПОЛТАВІ

передачувати "РАДУ" на таких-же умовах і в ес торі газети, а також купувати в роз- діль-ства в книгарні Г. МАРКЕВИЧА у з. Котляревського.

робити, бо використати наслідки своєї роботи він не може до краю, хоч певне ще якийсь час і матиме вплив на селянство. Кінець-кінцем розбуркане, чуство собственого достоїнства повинно повести наше селянство зовсім в інший бік, а не туди, куди вести намагаються союзники. Як що вони доживуть до кращих часів то безперечно опиняться в ролі того чаклуна, що викликав тогосвітні сили, та не вмів ні впоратися з ними, ні наваж загнати. І союзницьку роботу безперечно використає наша сила.

Як—про це рано загадувати. Д. Старосельський таку силу бачить в українстві. Це цілком можливо, але для цього треба українським діям спуститися на поле практичної діяльності серед народу, переняться цілком його інтересами, знайти спільні точки для роботи, певна річ, не спускаючи того високого прапора справжнього демократизму, з яким досі йшло українство. Це найголовніше, а все інше само приложиться... С. 6.

Політичний огляд.

Політичне міжнародне життя тепер в надзвичайно нервовому стані, щоб уловити собі це людяни, яка стоїть в силу тих, чи інших обставин далеко від усього політики, треба тільки заглянути оком хоч раз в газету і перед очима титача зрава заробіє ціла низка незвичайних величезних заголовок.

І справді—величезні події майже кильцем охопили нас: на півдні турецько-італійська війна, на заході португальська контр-революція на Далекому Сході величезна китайська революція, а далі Перські події, мароккські справи, заворушення на Балканах і ще, і ще...

Змагання на Марокко між Німеччиною і Францією одунали на задній план всі плани бущого нервового шаха, мароккські справи одразу покрила собою турецько-італійська війна, остання втратила свою остроту зрава після того, як вибухла страшенна революція в Китаї. Словом, міжнародне колесо загнуло, заверглося і в отих тільки мигтять од усяких подій.

Італійський похід на Триполі хоч і має формально вигляд війни проти Турції, але фактично це не турецько-італійська війна, а тільки італійська, майже зовсім одбока, наперед впроважена на перемог. Не маючи воєнного флоту, Турція не могла фактично протривати усім високом Італії на Триполі. Ні одна держава не перешкодила Італії в її воєнних заходах, але проте між дипломатами культурного світа почувалось якийсь кофус з приводу такої мародерської діяльності італійського уряду.

Чим же все це пояснюється?

А дуже просто. Франція і Англія мусили дати Італії компенсацію за Марокко; Німеччина і Австрія не могли теж перешкодити своєму спільній заволодіти "вільною землею" після того як австрійці ваяли Воєнію з Герцоговиною, а Німеччина має надію прибрати до рук частину французького Кюно за те, що зрється від "своїх прав" на Марокко. Звичайно, що якщо не було франко-німеческого плування в мароккській справі, то Італії ніколи б не ваяли за війну з Турцією. І через те що одна подія в другий стоїть в тісній авязку, Італія поведлалась так безцеремонно з Турцією. Не будь такої міжнародної кон'юнктури, як тепер, турецько-італійська війна могла-б виробити дуже багато лиха для всесвітнього спокою. Але нещастя війни зрава локалізували, одвели її тісно африкканське місце з берігами: "Нате, мовляв воюйте там, за що погравались". Таким чином де дали пожежі перекинутись на Балкани, де вона могла обернутись в страшенну подію, бо там християнські держави тільки ждали нагоди поквитатись з Турцією. Для Турції в її критичному становищу локалізація триполітанової війни ваяла дуже на руку, бо війною її майже все лишилось вдома і втрачавши дві своїх африкканських провінцій, вона далеко це не робота і на капітуляцію не піде, але й відвоювати Триполі такди Турція не має сили. Італія, знов таки, завойовавши Триполі, не може примусити Турцію підписати угоду. Так склалось заворушення коло, з якого здавалось не могла вийти ні одна з воюючих держав. Тоді прийшли на поміч дипломати і запропоновали анексію Триполі, се-б то те саме, що в овій час зро-

Союзницька робота.

Вчора у нас була вже мова про цікаву статтю Д. Старосельського "Земство и національнія отношенія въ оком западного краѣ", надруковану в IX книжці "Русской Мысли". Ми спинились там тільки на національнія погляди автора, наміснене виділивши інші питання, до яких дає добру приютку згадана стаття. "Одно із таких питаннів—це погляд Д. Старосельського до діяльності та ролі на Правобережжі правих організацій, особливо "союза русского народа".

Як відомо, союз цей на Правобережжі помістив собі затишне гніздо, в якому й засів досить твердо. На Правобережжі, а саме на Волині, стоїть і найдужча твердиця "істинно-русских організацій"—Почаєвська лавра; звідси вийшли такі стовпи сучасного "патріотизма", як Ілюдор, Віталій, та інші; союзники відзнаками миготять наше селянство на правах коми Дніпра й не дурно на послів до всіх трьох Дум виходили звідси здебільшого ті "рядові" селяне, що в Таврійському палаці засідали на правах лавках і йшли на налігачі панів Маркових та інших. Немов якусь іронею долі зроблено так, що українське Правобережжя стало самою "істинно-русскою" частиною держави, звідси по всіх усяодах їде союзницький дух, розсилаються директиви, кується та політика, що на одних жах наводять, у других усмішку викликає. Дивним дивом стало ся так, що "істинно-русский патріотизм" найдужче підтримує та людину, яка дуже солоно відчуває всякі патріотичні заходи на своїх плечах,— власне могла б відчувати, як би більш тямляла громадські справи.

І так сталося не випадково. Звичайно, констатуючи успіх союзництва серед нашого селянства, посилюється на темноту й запаморочення, що заступть народові світ перед очима й заваялають розглянути, де справжні друзі і де вороги народи. Це, певна річ, щира правда, але приймайні не вся правда. Темнота темнотом, але союзництву сприяють і інші обставини, які досить докладно подає Д. Старосельський у своїй статті. В нашій газеті не раз уже зазначалося, що союзники в нашому краї зайняли цілком демагогічну позицію, зрозуміли й привадили широким масам, не іскушенням, мовляв, у тонкостях тієї високої політики. Протвердятька й протиопольська агітація союзників, в зрозумілих

народові термінах щоденного життя й навіть зрозумілою народньою мовою, ясно показує, що союзники розібрали, які струни легше всего зачепити в думі у селянина. З другого боку самі соціальні й економічні обставини на Правобережжі допомагають успішній згаданій агітації. "Хлоп", "бидло", темний селянин заздало довог й заздало важку на своїх плечах ніс ватух обставин, щоб не піти за ними, хто обернувся до його з ніби-людським словом і направляє на того ворога, який і самому селянинові в тямки дався.

Союзники пішли ще далі,—вони силкуються й історію українського народу використати в своїх інтересах. Відомо чорносотенна препарація української історії, пера Марії Забужко, написана надзвичайно просто і зрозуміло, недавні берестецькі свята, українські статті в "Почаєвському Листі" і т. д.—все це загалом відомі факти, щоб на них треба було докладно спинитись. "Всѣ эти обстоятельства—справедливо завжди Д. Старосельський, — и малороссійскій языкъ, и тѣмъ предковъ-казаковъ, которыхъ пришлось потрѣвовать, чтобы гальванизировать слабѣющую жизнь союза, и страстные нападки на инородцевъ, усѣихъ которыхъ въ значительной степени покоится на совпадѣніи социальныхъ различій съ национальними—все это несомнѣнно очень знаменательно" (ст. 78).

І справді "знаменательно"—бо все далеко глибоше переживається серед народних мас, ніж можна було б думати по тих іроничних глузуваннях, якими часто коментуються у нас союзницькі заходи. Д. Старосельський цілком правдиво окреслює ці переживання, коли каже: "союз русского народа пробудилъ среди крестьян юго-западнаго края національное самознаніе, положилъ начало политическимъ и экономическимъ организациямъ, развилъ въ крестьянствѣ чуство собственого достоинства, толкнулъ его мысль на критичну существующаго строя, развилъ вкусъ къ общественнымъ выступленіямъ всякаго рода, заставилъ повѣрити въ собственную силу" (ст. 79). Ми тут не говоримо, в яких формах і на відщо все це робилось, але факт лишається фактом. За для іншої мети і сам того не знаючи й не балаючи, союз дійсно робив ту роботу, яку ми сформулували допору словами Д. Старосельського. Звичайно союз не на себе